

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання
XX

№ 111 (2683).

СУБОТА,

15 ВЕРЕСНЯ
1979 РОКУ.

Газета виходить
з 1939 року

Ціна
2 коп.

ЗБОРИ АКТИВУ

Учора в Кіровограді відбулися збори активу обласної комсомольської організації, які розглянули питання «Про завдання комсомольських організацій області по виконанню постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

З доповіддю на зборах виступив перший секретар обласного комітету ЛКСМ України Олексій Скічко.

В обговоренні доповіді виступили: перший секретар Ленінського райкому комсомолу м. Кіровограда Т. ЛЕБЕДЬОВА, машиніст сиснагатора упраслінні механізації тресту «Олександрівськбуд» М. МІЩАНИНОВ, перший секретар Вільшанського райкому комсомолу В. ГОЩА-РЕНКО, відповідальний секретар обласної газети «Молодий комуніст» В. СТУПАК, перший секретар Новоукраїнського райкому комсомолу О. КОЗЛОВСЬКИЙ, перший секретар Новокахальського райкому комсомолу І. АЛЕКСАНДРОВ та інші товариші.

В обговореному питанні збори прийняли резолюцію. У роботі зборів взяв участь і виступив на них секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк.

У роботі зборів взяли також участь інспектор ЦК Компартії України О. А. Ружицький, заступник завідувачого відділом організаційно-партійної роботи обкому Компартії України М. О. Сухомлин, завідувач відділом комсомольських організацій ЦК ЛКСМУ А. Казановський, відповідальні працівники Кіровоградського міського, Ленінського та Кіровоградського районних комітетів партії, відповідальні працівники ЦК ЛКСМУ.

ПЕРША КОЛОНКА

ШКОЛА МУЖНОСТІ І МАЙСТЕРНОСТІ

Нині проходять звітно-виборні збори в цехових, бригадних та рівних їм організаціях Добровільного товариства сприяння армії, авіації і флоту.

На високому організаційному рівні пройшли збори в механоскладальному цеху № 3 заводу «Червона зірка», на Олександрійській фабриці діаграмних паперів, у колгоспах імені Богдана Хмельницького та імені Шевченка Ульяновського району, в колгоспі «Октябрь» Знамянського району, у Знамянському локомотивному депо. Характерно, що, хоча тут оборонно-масову роботу поставлено на міцну творчу основу, збори акцентували свою увагу на ще не розв'язаних проблемах, орієнтували дотсаафівців на підвищення активності, на пошук, ініціативу.

За підсумками республіканського огляду-конкурсу ленінських кімнат навчальних організацій ДТСААФ, присвяченого 109-й річниці з дня народження В. І. Леніна і 60-річчю ВЛКСМ, друге місце з врученням Грамоти ЦК ДТСААФ УРСР і комплексу обладнання присуджено ленінській кімнаті Олександрійської автомобільної школи. Викладачі школи не тільки створили хорошу матеріальну базу для оволодіння учнями професією водія, а й дбають про виховання молоді на революційних, бойових і трудових традиціях радянського народу, як цього вимагається в постанові ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

Чотиритисячний загін дотсаафівців виробничого об'єднання «Дніпро-енергобудіндустрія» очолює старшина запаса Віктор Прокопенко. На підприємстві діє навчальний пункт початкової військової підготовки, виробничники збудували тир у селищі Власівці. Активну участь в організації оборонно-масової роботи бере комітет комсомолу об'єднання, так само як і комітети комсомолу підприємств і колгоспів, згаданих вище.

На жаль, не вивільняють такої активності в Петрівському, Гайворонському, Онуфріївському районах, де про цю роботу згадують нерідко лише напередодні великих свят, забуваючи, що їй треба вести постійно й цілеспрямовано.

Докір можна закинути, зокрема, комітетові комсомолу Кіровоградського заводу друкарських машинок. Підприємство має великі можливості, але з оборонно-масовою роботою тут не все гаразд.

Знизилась лийість занять у дотсаафівських гуртках Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Але це не свідчить про те, що немає можливості її поліпшити. Справа в незадовільній організації занять.

Звіти і вибори — час аналізу практики і час перспектив. Тому важливо в ході зборів і конференцій розглянути проблеми шефства комсомолу над колективами ДТСААФ, зміцнення матеріально-технічної бази організацій товариства (наприклад, лише 10 процентів їх мають стрілецькі тири, чому й стрілецький спорт в області так погано розвивається), ідеологічної, політико-виховної роботи серед юнаків і дівчат... Проблем багато, але треба знайти ключ до розв'язання кожної з них. Від того, як самокритично оцінять дотсаафівці досягнуте, які завдання вони перед собою висунуть, які шляхи їх виконання знайдуть, залежить у майбутньому якість і ефективність оборонно-масової роботи.

Усі роботи — комплексно

Може, помітили: вересень у календарі сільськогосподарських робіт вирізняється серед інших місяців. І не стільки тим, що він знаменує собою початок осені, скільки тим, що в цей період у сільських трудівників збільшується турбот. Усе повинні встигнути вони: і вчасно підготувати грунт під урожай наступного року, і в оптимальні строки засіяти озимий клас. І, звичайно ж, зібрати з озимого лану кукурудзу, соняшник, буряки, картоплю... І тому так важливо нині, коли встановилася тепла, суха погода, правильно маневрувати технікою, людськими ресурсами, щоб витрати дорогішій час.

Молоді механізатори нашої тракторної добре розуміють, справу якої ваги їм доручено. Ще задовго до початку робіт у бригаді створили партійно-

комсомольську групу. Її очолює наставник молоді комуніст Олександр Якимович Гончаров. Комітет комсомолу допоміг скласти план, уточнити графіки, розставити кадри. Щодня в поле виїждять агітагонтники, у якому можна почитати свіжі газети, журнали. Надаються харчування механізаторів. У польовому таборі обладнано душ, працює кіоск. Характерно, що все це — справа рук молодих. Самі подбали про себе, створили всі умови для високопродуктивної праці.

І, знаєте, нам добре працюється! Минулої суботи, наприклад, бригада закінчила сівбу озимих на площі 870 гектарів. Одночасно на 150 гектарах зібрали кукурудзу на сіно. Сумлінно потрудився на підвищенні зеленої маси молодий комуніст Михайло Ярига. А його брат Анатолій разом з

УРОЖАЙ-79

ЗА ТРАДИЦІЮ

На збиранні цукрових буряків у Голованівському районі працює десять комсомольсько-молодіжних екіпажів. Екіпаж із колгоспу імені Леніна робить нині все, щоб перемогти. Молодий комуніст Євген Козаченко і секретар комітету комсомолу господарства Сергій Скоробрух удах збирали врожай ранніх зернових і завоювали перше місце в трудовому су-

перстві молодих жителів району. Почавши бурякові жнива на комплексі РСХ-6, вони з перших же днів виїхали в лідери. Вже зібрали цукристі на площі понад 50 гектарів.

А. КУДРЯЧЕНКО,
перший секретар Голованівського райкому комсомолу.

ПУЩЕНО НОВИЙ ЦЕХ

Повинний сезон цукроваріння для комсомольців і молоді Сабліно-Знамянського цукрокомбінату особливий. Ще 6 напів-

багатою із них буде палано молодими працівниками цукрокомбінату. Почавши бурякопереробний цех, де встановлено тринадцять потужних дифузійних апаратів. Спеціалісти вважали, що ця повинна дати змогу підвищити якість цукру, до мінімуму звести його втрати у процесі виробництва.

З випередженням графіка по введенню в дію складного устаткування працювали комсомольці Григорій Сарачан і Микола Євесько. А Павло Сіделішні запропонували автоматизувати на старій лінії систему підігрівання води в баках промивки цукру.

В. НІКОЛАЄНКО,
секретар комітету комсомолу Сабліно-Знамянського цукрокомбінату.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКА ЛІСУ

НАРЕЧЕНО ЛЮБИТИ

Повномісячної вересневої ночі лунко падають з дерев важкі краплі роси. Ліс поволі тамус гамірливе вдень життя своїх мешканців, лагідно шелестить листям. Мирний такий, спокійний, щедрі ліс.

На невеличкій галявині, залитій тремтливим світлом місяця, — залишки недавнього вогнища. Це — улюблене місце відпочинку нечисленних жителів лісництва, тут печуть картоплю і говорять про все: про студентські роки, про спільних знайомих, про виробничі проблеми і новини у світі... Словом, тече життя — з турботами і радіощами, з буднями і святами.

ПІШНІ ЛІСИ на Черкащині, а надто в Городищенському районі. Гарні й багаті — і деревиною, і грибами-ягодами. Люблять городищенці свої ліси. І Петрові із самого дитинства найцікавіше, найприємніше було серед розлогих дубів та кленів, струнких сосен, несеомовитого птаства. Тому батьки не здивувалися, коли після закінчення восьмички син сказав, що збирається вступити до Лубенського лісотехнікуму.

[Дивіться 3-ю стор.]

НОВИНИ

ПЕРЕМОГЛИ!

Чергова «блискавка», випущена на головному підприємстві Кіровоградського виробничого швейного об'єднання, повідомила: за підсумками республіканського соціалістичного змагання серед колективів легкої промисловості першість у минулому півріччі виборола комсомольсько-молодіжна бригада Ніни Харитонівни Настоячої.

Трудівницям названого колективу присуджено призом Міністерства легкої промисловості УРСР, ЦК ЛКСМ України та Укрпрофспілки «Комсомольська гарантія якості», Почесний диплом і грошову премію.

Успіх до бригади Н. А. Настоячої прийшов завдяки високій ефективності праці, економісному використанню матеріалів, активній участі в громадському житті колективу фабрики.

ПОЛІПШУЮТЬСЯ УМОВИ

Господарем неспорудженого будинку механізаторів став комсомольсько-молодіжний колектив першої тракторної бригади спецгоспу імені Ватутіна Новоукраїнського району.

У двоповерховому приміщенні, збудованому на кошти господарства, створено умови для відпочинку молодих механізаторів. Обладнано кімнати, в яких хлопці при потребі можуть підвищувати професійні знання, проводити збори, політзаняття.

На заасфальтованій площі біля будинку стенди, що розповідають про шляхи Ленінського комсомолу, екран соціалістичного змагання. На честь лідера суперництва — комсомольця Олександра Зарічного тут уже майорить червоний прапор.

Молоді члени тракторної бригади відзначають, що із введенням в експлуатацію будинку механізаторів, поліпшались умови внутрішньої комсомольської роботи відпочинку, побуту.

ПРО КРАЇНИ ДАЛЕКІ

На чергове засідання Кіровоградського учнівського наукового товариства «Глобус» завітав ветеран військово-морського флоту, учасник далеких походів на крейсері «Адмірал Лазарєв» Микола Іванович Ткачов.

Захоплено слухали юні географі розповіді бувалої морфки про океанські мандри і країни далекі, прости, для кого море стало долею, хто бронею його в грізну годину війни.

Р. ДАЙДАКУЛОВ.

Хлібороби колгоспу «Дружба» Петрівського району закінчили сівбу озимих. Фундамент урожаю-80 заклали надійний: зерно загорнуло в ґрунт висококондиційне, внесли мінеральні добрива.

Непогано потрудився молодий механізатор Яків Михайлишин. Односівальковим агрегатом він щодня засіває 22—25 гектарів поля при нормі п'ятнадцять.

На знімку: Я. МИХАЙЛИШИН.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

Двадцять чотири роки працює в системі професійно-технічної освіти Арсен Болеславович Осіковський. Нині він — заступник директора по навчально-виробничій частині Новгородківського СПТУ № 6. Про деякі сьогоденні проблеми сільсько-професійно-технічного веде розмову з ним наш кореспондент Д. Бондар.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

СПТУ: У ВЕРЕСНІ І ПІСЛЯ

Кореспондент: Арсене Болеславовичу, нашу розмову хочеться почати з навчального епізоду. Зовсім недавно, позертаючись зі Знамями, я познайомився в автобусі з одним хлопцем. Він назався Василем К. Василь тільки закінчив восьмий клас сільської десятирічки. Вчився не блискуче, тому після екзаменів класний керівник ясно дає зрозуміти, що вчитися далі хлопцеві краще в СПТУ. Василь поніс було туди документи, але через кілька днів забрав їх назад, а вдома сказав, що поїде в Кіровоград на роботу. «Що ж ти там робитимеш?» — питає я хлопця. — «Місто велике, що-небудь знайду». — «А все ж, чому не пішов в СПТУ?» — Василь здивовано глянув на мене: — «Тз ви що!»

А. Б. Осіковський: Справді, юнакі, та й дівчат, що опинилися в подібній ситуації, немало в цей час. Маю на увазі перші дні навчального року. У нас починає складатися шкідлива традиція — вересневе бродіння старшокласників між школою і сільським професійно-технічним училищем. Чому воно існує, чому того ж Василя лякає сама назва — СПТУ? Причини, очевидно, тут різні. І все ж однією з головних, думається, є неправильна профорієнтація учнів у деяких школах. Тут дехто чомусь вважає училище своєрідним чистилищем для школи, чи що. Скажімо, є ще й у нас у районі вчителі, які часто кажуть: «Не хочеш вчитися — підеш в СПТУ». Як же шкодять вони цим і учням, і СПТУ! Та й серед батьків нерідко можна почути: «А в чому моя дитина провинилася, щоб іти в училище?»

Або ще деталь. Приходять до школи наш представник, щоб розповісти про училище, про професії, які воно дає (може, хто із старшокласників зацікавиться), а його коректно так запрошують до кабінету директора і потім викликають по одному тих, хто в назначенні та поведінці «не дуже». Інших — наче стіною відгороджують. А у них і складається враження, що, мабуть, СПТУ — по для нас.

Візьмімо нинішній рік. Прийшли до нас в училище з Долинської середньої школи № 1 та з Ночайської десятирічки Компанієвського району троє так званих «важких». Мабуть, і на поцікавилися у школах, чи хочуть хлопці саме в наше училище. «Дотягли» до восьмого класу — і гора з плечей, нехай тепер інші з ними морочаться. І починається ота згадане вже бродіння: зі школи в СПТУ, там не сподобалось — в інше,

погано й там — назад до школи чи десь шукати роботи...

Кореспондент: І все ж, дорога зі школи у всіх єдина (маю на увазі тих, хто не збирається вступати в технікуми і вузи) — чи на промислове підприємство, чи в сільське господарство, чи у сферу обслуговування... І, як показує практика, перевага тут за професійно-технічними училищами. Бо вони тепер, окрім професійної підготовки, дають і обов'язкову середню освіту, поєднуючи таким чином переваги СПТУ і загальноосвітньої школи. Крім того, вже тепер є такі професії, яких після школи так просто, приглядаючись, не опануєш, у тому числі й сільсько-господарські...

А. Б. Осіковський: Так, авторитет профтехучилищ у наш час зростає. Тепер вони наблизились до рівня технікумів. У Ленінграді, наприклад, у деяких ПТУ існує навіть конкурс А щодо вступу в технікуми і вузи, то училище тут ніколи не було гальмом. Навпаки. Наші випускники мають спеціальні пільги. І навчатися, скажімо, у вузі їм легше, адже до цього вже знайоме з училища.

Нинішнього року ми перейшли на новий навчальний план. Він відображає ті грандіозні зміни, що відбуваються в сільсько-господарському виробництві. Селу тепер потрібні спеціально і добре підготовлені працівники з високою кваліфікацією, яку дає насамперед СПТУ. Кого ми готуємо? Ось простий перелік деяких спеціальностей, що їх дістають випускники нашого закладу:

тракторист-машиніст широкого профілю з умінням виконувати роботи слюсаря-ремонтника і водити автомобіль; механізатор тваринницьких ферм з умінням виконувати роботи електромонтера по ремонту електрообладнання;

майстер технічної діагностики сільськогосподарської техніки.

І так далі. Названо їх так не тільки задля назви. Людина тієї чи іншої з цих спеціальностей матиме справу зі складними технологічними процесами і сільськогосподарськими машинами, які, можливо, поки що є й не в кожному господарстві. Така вже у нас специфіка: десь їде тільки обдумують нову технологію, а «петушники» вже повинні мати про неї уявлення.

Все це ставить нові високі вимоги перед педагогами училища. Ми запрошуємо до себе кращих, високоосвічених викладачів загальноосвітніх дисциплін і майстрів ви-

робничого навчання. Але такі ж вимоги поширюються й на учнів. Тож не треба, мабуть, дивитися на училище, як на заклад, де повинні навчатися лише трісчники, і лякати ним тих, хто не хоче добре вчитися. Бо й не кожному трісчникові, якщо він прийшов до училища не за покликанням, під силу буде програма. Наведу приклад. Недавно два восьмикласники вирішили залишити наше училище.

— Не подобається у нас? — питаю. Відповідають:

— Нам у школі казали, що в училищі ми лише крутитимемо кермо. А тут треба ще й вчитися.

Так, вчитися. Зростають вимоги, зростає престиж училища і спеціальностей, які воно дає...

Кореспондент: До речі, про престиж. Якщо мати на увазі під цим не зовнішній блиск, а справжню значущість професії в суспільстві («престиж» із французької — громадська оцінка суспільної вагомості соціальної групи, професійної категорії), то ми перш за все мовимо про тих, хто ходить біля землі, хто вирощує хліб. Адже, якою б автоматизованою і кібернетизованою не була наша дійсність, завжди лишатиметься оте старе як світ — зори, посіє, вирости і збере врожай...

А. Б. Осіковський: Згоден. І, знаєте, наші «петушники» це розуміють. Бачили б ви, з якою старанністю доглядають вони своє поле (з училища понад 300 гектарів землі), як вирощують там пшеницю, соняхи, ячмінь, горох! Як радіють, коли достигає добрий урожай! Бо в ньому — частинка праці кожного. І кожен стає ніби причетним до великого таїнства землі — хліба. Ось де престиж...

Або візьмімо наші щорічні традиційні конкурси на звання кращого за професією. Здавалось б, навіть ті, хто раніше не серйозно ставився до навчання і кого стали аважати вже і в училищі не виправним, на очах змінюються і стараються з усіх сил, щоб виконати конкурсні завдання на «відмінно», адже йдеться про честь хліборобської професії.

І вчитися після цього починають краще, ніж у школі...

Ми тут багато згадували про школу, та нехай у читачів не складеться враження, що в усіх бідах ми звинувачуємо її. Є воно й у нас. Але мені здається, що просто повинна більше зміцніти співдружність «СПТУ — школа», причому не уже в старших класах, а ще на рівні шостого, сьомого. Велику допомогу в цьому можуть подати нам і райкоми комсомолу. Лише тоді повністю буде усунуто недоліки у професійній орієнтації і школярі матимуть повне уявлення про те, що дає сучасне сільське професійно-технічне училище. І не зостанеться тоді воно для Василя К. та багатьох його ровесників невідкритою землею.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Наше слово до вас, старшокласники та учні СПТУ. Запрошуємо вас продовжити розмову про сучасне сільське професійно-технічне училище на сторінках нашої газети.

Цікаво було б почути й вашу думку, шановні педагоги та батьки.

Тож чекаємо ваших листів.

П'ятдесят студентів Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування нині допомагають трудівникам спецгоспу імені Калініна Новгородківського району збирати овочі, фрукти. Вже перші дні роботи молоді з обласного центру показали, що підмога колісниця прийшла вчасно. До того ж вона ефективна.

Студенти — другокурсники Віктор Мотинга і Петро Самойленко, наприклад, швидко збирають фрукти в саду господарства. Вони і їхні товариші-однокурсники щодня виконують по півтори — дві норми.

В іншому відділку спецгоспу зайняті третьокурсники факультету сільськогосподарського машинобудування. Вони збирають картоплю. Тут відзначаються комсомолки Наталя Красикова, дві Тетяни — Гащиць та Алексєєва.

Вихованці інституту вирішили зібрати картоплю з площі близько сотні гектарів. Потім виконають ряд інших сільськогосподарських робіт.

Правління, партійна і комсомольська організації господарства створили студентам належні побутові умови.

На знімках: під час збирання картоплі (фото внизу); студенти КІСМУ Віктор МОТИНГА і Петро САМОЙЛЕНКО із задоволенням порядкують у саду спецгоспу.

Фото В. ГРИБА.

В Інституті гірничої справи Академії наук Казахської РСР створено гідроустановку, яка дає змогу одержати напір води до 150 атмосфер. Про широкі можливості її застосування розповідає кореспондент АПН Марк Фельд.

ЕФЕКТ ГІДРАВЛІЧНОГО УДАРУ

Вода, що подається під порівняно невеликим тиском, на виході з агрегату має напір у 100—150 атмосфер. Це дає змогу дробити найміцніші гірські породи. Потужний гідрравлічний удар створюється гальмуванням потоку рідини в установці. Так діє гідроімпульсатор, розроблений в Інституті гірничої справи Академії наук Казахської РСР.

Шахтарі Донбасу вже застосовують ці агрегати при видобуванні вугілля, що підвищує продуктивність праці в 2—2,5 рази. Але вуглевидобуток не вичерпується можливостями нової установки.

Казахські вчені у співдружності з Іркутським інститутом рідкісних і кольорових металів розро-

били спеціальний агрегат для розмивання порід на золотих копальнях. А потім було вирішено з допомогою гідроімпульсатора створити штучний сніговий покрив для захисту золотоносних ділянок від промерзання. Цю установку назвали генератором снігу. Вона використовується в Заполяр'ї, де літа дуже коротке і земля, ледве встигнувши відтанути, знову промерзає, що утруднює видобування цінного металу. Для збереження талої землі під драгами створюється сніговий покрив.

В Інституті гірничої справи астановлено спеціальні стенди для випробування насадок до гідроімпульсаторів, з допомогою яких регулюються параметри

струменя. Вже розроблено 12 основних видів насадок і ряд їхніх різновидів. Але гідроімпульсатор дістає все нові «професії», і виникає необхідність у новому устаткування.

На стадії впровадження — установка для дегазації вугільних пластів. Потужний струмінь води здатний витіснити з пластів вугілля небезпечний для гірників метан.

В інститут прийшов запит з Ленінграда: чи не можна застосувати новий агрегат для очищення гранітних набережних Неві? В Ленінград було вислано креслення експериментальних установок.

У Києві вирішили використати гідроімпульсатор для прокладки траншей, а лісозаготівельники Марійської АРСР — для знаття кори з дерев перед спалом. Застосовуючи спеціальні насадки, працівники сільськогосподарства стали використовувати гідроімпульсатор для зрошення полів. Один такий агрегат дає можливість зрошувати в півтора рази більшу площу, ніж традиційні установки. Та і якість поливу значно поліпшується, бо в повітрі утворюється найдрібніший водяний пил. Господарства Краснодарського краю вже переконалися в перевагах цього методу поливу.

«Мрія для будівника людського щастя — такий самий дійовий інструмент, як знання чи ідеї, а лісівник без мрії — зовсім марна справа. Звичайно, немає в нашій країні другорядних професій, але, на мою думку, в нашій праці лісівника, наочніше, ніж в інших, відбито соціалістичну спадкоємність помічників. І хто знає, коли сивими ви прийдете під замітку кромки своїх вихованців, чи не відчувате ви гордості в десятку разів більшій, ніж творці деяких послідовних книг».

(Л. ЛЕОНОВ,
«Російський ліс»).

...І зашумить діброва

З розкритими обіймами зустрічає Георгіївський ліс своїх давніх знайомих — учнів Олександрівської восьмилітньої школи № 3. Уже протягом десяти років майже щодня приходять вони до нього в гості — з допомогою. Зелений друг тепер, як ніколи, потребує уваги, захисту і, якщо хочете, любові людини.

— Саме це й було причиною створення нашого шкільного лісництва, членами якого стали близько 140 учнів, — розповідає директор восьмилітньої Федосії Нефодович Шеленко. — Нині в їхньому розпорядженні чимале господарство — 277 гектарів лісу, 6 гектарів лісосмуг, шкільні розсадники. І все це треба дбайливо доглядати, вивчити.

Чи під силу таке завдання юним лісівникам?

— А так, — відповідає се-

миласний Юрко Старухин. — Коли наслухався за день чарівних звуків лісу, надихався його духом, багато повітря, то знову й знову хочеться приходити сюди, і допомагати лісові.

Наведемо кілька прикладів із життя шкільного лісництва. Взяті хоча б секцію «Ігашиний голос», активістами якої є Олена Антопенко, Вадим Барановський, Станіслав Крушенницький. Щоповні хлопці і дівчата зустрічають з далеких країв своїх пернатих друзів, заздалегідь готують для них шпаківні, дуплянки, які потім вивішують на деревах. Близько 150 нових пташних сімей знайшли цього року в цих притулках.

Думаю, не треба бути великим математиком, щоб підрахувати, скільки користі приносить нам стоголосе птаство, коли найменший птах — корольок — з'їдає за рік близько 4 мільйонів комах. А сойки! Хіба можна забути цих лісових трудяг?

— Вони на багато кілометрів розносять великі жолуді, цим самим сприяють розмноженню дуба, — каже із знанням справи старшокласниця Люба Грицько. — Мабуть, уся наша ланка, яка доглядає сімці дуба, не зможе по-амагатися з цією пташкою.

Одним із найважливі-

ших заходів, що проводилися у шкільному лісництві під час літніх канікул, була операція «Мурашкі». Робота настільки копітка й відповідальна, що без допомоги техніки лісівники Леоніда Папасовича Личака обійтися учням четвертого класу було просто неможливо. Досвідчений спеціаліст, який майже чверть століття самовіддано слугує справі збереження зеленого багатства нашої країни, він ніколи не відмовить молоді в пораді чи практичній допомозі. Під його керівництвом хлопці розселили мурашники на площах молодих лісопосадок, до місць розселення підносили сухий хмиз і ставили розпізнавальні знаки. Відразу на 20 гектарів зросла цього року «мура-

шинна республіка» Георгіївського лісу.

...С чим похвалитися юним лісівникам школи № 3 в переддень Всесоюзного дня працівника лісу. У своєму рапорті, який вони зачитують сьогодні на загальношкільній лінійці, буде перелічено багато добрих справ. Це і десятки кілограмів зібраного насіння лісових порід, лікарських рослин, заготовлених на зиму кормів для птахів, і сотні впроваджених молодими руками саджанців, які з часом зашумлять своїми розкішними кронами, перетнуть дорожку грізним суховіям.

Г. ЮЖДА,
студент факультету
журналістики Київського державного
університету імені
Т. Г. Шевченка.

Хорошими показниками зустрічає своє професійне свято — День працівників лісу колектив Компаніївської лісомеліоративної станції.

Ліс — наше багатство, наша краса. Важко собі уявити людину, яка б не митувалася його зеленими шатами, його привабливою прохолодою. А скільки виробів з дерева

Збагачуємо багатства

оточують нас, стали невіддільними атрибутами повсякденного життя! Але поступово, хоч які не безмежні простори та багатства наших лісових угідь, вони меншають, біднішають. Тож хочемо ми того чи ні, але повинні захистити зеленого друга, поліпшувати його стан, насаджувати і вирощувати нові і нові ділянки. Це — наш обов'язок, своєрідний борг перед природою.

Питанням збагачення зелених насаджень і займається колектив Компаніївської лісомеліоративної станції. Наші володіння — ділянки в Компаніївському, Кіровоградському, Бобринецькому районах. Це сотні гектарів лісових угідь, ползахисних смуг. А також тих земель, на яких незабаром появляться саджанці і, виплекані дбайливими руками лісомеліораторів, піднімуть свої зелені шати до голубого неба. Стануть надійним помічником людей. А щоб так було, ми постійно над цим працюємо. Лише нинішнього року працівники станції посадили понад 350 гектарів саджанців майбутнього лісу. На ділянках після вирубок, на схилах ярів, на незручних землях.

Зроблено багато. І нам дуже приємно, що участь у виконанні наміченого бере й молодь, зокрема комсомольці. На їхньому рахунку 87 гектарів лісу і 35 гектарів лісосмуг, посаджених нинішнього року. Досвідчені, з великим стажем працівники відзначають, що хоча молоді в колективі небагато, але внесок її в загальну справу значний.

Ось, для прикладу, водій Микола Серьогін. Його ставлення до роботи — гідне наслідування. Для нас, лісомеліораторів, які для хліборобів, важливий період посадки. Особливо наезні. По саджанці доводиться їздити не тільки в господарства області, а й за її межі. На Ровенщину, Житомирщину. Відстань чималенька. Часу ж обмаль. Його слід використати якомога продуктивніше...

...Якось Микола повернувся з відрядження. Приїздив зі Світловодська. Йому б відпочити. Але тут виникла потреба здійснити такий же рейс у Ровенську область. Іхати не

було кому. І Микола Серьогін виявив ініціативу. Запропонував керівництву, щоб його відправили у відрядження знову. Мотивував своє рішення лише одним: треба — значить треба. Нічого час гаяти. Такий він завжди і в усьому. Головне ж — у роботі. У ставленні до неї. Тож не даремно портрет лісомеліоратора комсомольця М. Серьогіна — на районній Дошці пошани. Він кандидат у члени Компаніївського райкому комсомолу.

Або ще приклад, який знову повертає нас до тих недалеких часів весняних посадок. Тоді захворів один із механізаторів, що своїм трактором тягав агрегат для посадок. Простой! Втрати часу! Ні, цього не сталося. Хорошого механізатора замінив комсомолець, механік Компаніївської ділянки Володимир Гончар. За кермом він провів цілий тиждень. Працював як справдішній тракторист.

Багато корисного робить і лісівник Наталя Черненко. Їй і тепер ще доводиться вступати в неприємні діалоги з тими, хто не по-господарському і навіть з браконьєрськими замашками ставиться до нашого багатства — флори і фауни. На допомогу дівчині-лісівниці приходять усі комсомольці і молодь станції. Всі ті, кого по-державному хвилює доля зеленого друга людей.

У ці теплі осінні дні у працівників Компаніївської станції турбот не менше, ніж завжди. Ми продовжуємо догляд за лісом, ведемо підготовку ґрунту під ползахисні смуги наступного року. Збираємо насіння груші, клена, дуба для Бобринецького розсадника.

Словом, і в свято, і в будні у нас турботи. Звичайні, розумні. Турботи про благо нашого зеленого друга. А значить і про благо людей.

В. НАРІВНИЙ,
секретар комсомольської організації Компаніївської лісомеліоративної станції.

ЦІКАВО ЗНАТИ

● нині на території нашої області 149,2 тисячі гектарів лісопосадок, з яких 34,1 тисячі — ползахисні лісосмуги. Лише в десятих п'ятиріччї буде заліснено 9500 гектарів ярів та балок, з них 550 гектарів — на колгоспних землях.

● ліс — не тільки ділова деревина та паливо. Це й зелена аптека з багатою комоорою. Лісництва заготовляють шини чимало лікарських рослин: горобину чорноплодну, шипшину, крошину, глід, звіробій та інші. Немає собі рівних за цілющими властивостями липовий мед.

Найкраще займаються збиранням лікарської сировини працівники Головного лісгоспзупу. Олександрівського, Дмитрівського та Знаменського лісництв Чортківського лісгоспзупу.

● у жовтні нинішнього року минає двадцять років з дня створення лісгоспзупів. За цей час площа лісу на Кіровоградщині зросла на 10,9 тисячі гектарів, з них 6,2 тисячі гектарів — дубові посадки.

● у лісовому господарстві області грудиться чимало династий. Це брати Кушніри у Світловодському лісгоспзупі, батько і син Солоньки та брати Колесники в Чортківському, батько і син Хасцькі в Онуфріївському лісництві.

НАРЕЧЕНО ЛЮБИТИ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

По закінченні встиг іще й пізніше попрацювати недалеко від дому. А після служби в армії вступив до Української сільськогосподарської академії на відділ інженерів лісового господарства. І ось уже другий рік він — лісничий Дмитрівського лісництва у Знаменському районі. Про те, як працює молодий спеціаліст, можна сказати одним реченням: на відміну від інших лісничих, Дмитрівське успішно справляється з усіма планами.

Про Петра зрозуміло — виріс під лісом. А чому таку професію вибрала його дружина Людмила — за дня народження міська жителька шахтарського краю? Але факт лишається фактом: три роки вступала до академії на відділ інженерів лісового господарства, поки таки не стала студенткою. А на третьому курсі — й дружиною Петра Болехи. Після закінчення навчання обоє дістали призначення на Кіровоградщину.

— Приїхали ми в обласне управління лісового господарства і лісозаготівель, — розповідає Люда. — Запропонували нам або Онківське лісництво, або Чортківське лісгоспзуп. Одна назва — Чортківський ліс — чого варт! І поїхали ми у Водяне. Звідти до лісництва добрилися рейсовим автобусом, чотири кілометри йшли пішки...

Вже сутеніло, коли приїшли. У зовсім незнайоме місце, до незнайомих людей. Такий собі незвичайний хугірець на узліссі, тиша навкруги, і людей не видно. Та за кілька хвилин завітала одна майбутня сусідка, друга... Гостей запросили до хати відпочити, поговорити.

ПЕРШИМ наставником для Людмили, а згодом і для Петра став майстер Семен Дмитрович Солонько — людина, яка добру половину свого життя віддала лісові, виросла тут дітей і тепер уже неспить онуків. Йому кожна стежина знайома, кожен поворот і виболок. А найголовніше — знає він усіх людей по навколишніх селах, чудовий організатор. І в сім'ї лісничого він — як батько.

Або лісник Віктор Дмитрович Бондаренко. У його обході важко знайти безладно розкиданий лісоматеріал, ділянки після рубок-доглядів не захаращені хмизом, гіллям, бо то — пожива для колючих і інших шкідників лісу.

Робочих рук у лісництві малувато, всього п'ять лісорубів. То і лісникам, і майстрам, і лісничому частенько доводиться брати в руки бензопилки та сокири і «робити рейд» у той чи інший квартал. Нарівні працюють бригадир лісорубів Василь Кіндратович Русин, якого нещодавно провели на заслужений відпочинок після багаторічної праці в лісі,

його молодший колега та учень Микола Швєць, майстер ділянки Віктор Коляда, лісник першого обходу Василь Дібрівний, шофер Іван Колісник... Словом, усі, хто зайнятий у лісництві, незалежно від посади.

Багато допомагають учні Цвітнянської, Цибулівської та Плосківської шкіл. Особливо активні плосківчани. Вони створили шкільне лісництво, на рахунок якого багато добрих справ. Торік збрали дві тонни жолудів, нинішнього року виготовили і розмістили на деревах 60 шпаківень, просапили лісокультури на восьми гектарах, тепер збирають лікарські рослини та насіння дерев. Директор школи, Євген Семенович Коробка, — частий гість у лісництві, а лісничий — у школі. Від цієї дружби вигода обома лісництвом, а лісові — найбільша.

А останнім часом дедалі частіше стали турбувати телефонні дзвінки з лісгоспзупу:

— Петре Івановичу, зберися з силами, допоможи чуттям, відстають із планом.

— Петре Івановичу, пошли свого трактора до сусідів, бо не вправляються...

БУДНІ є клопоти. Але є свята і радісні несподіванки. В лісі можна зустрітися з такими цікавими речами, на які в місті годі сподіватися. Одного разу С. Д. Солонько на-

брів на маленьке козеня з пораненою тонкою ніжкою. Ходити воно не могло і було приречене на голодну смерть. Семен Дмитрович обережно взяв малюка на руки, приніс додому. Поїли молоком, давали ласощі. Загоїлася рана, і Роман (так за сімейною угодою назвали лісового гостя) став на ніжки. Коли підріс, його відпустили в ліс.

А то якось пішов Солонько з дітьми і внуками по кирил. У заростях знайшли зовсім кволе динь поросля. Забрали додому, виликували. Тепер уже чималий підсвинок, має добрий апетит. Тільки собака ніяк не звикне до лісової гості, тікає від неї...

...Петро надроза замовк, вслухавшись у нічну тишу. Про що він іще хотів би розповісти? Можливо, про те, що почуває себе в лісі не як просто на лоні природи, а як у своєму дворі, в кімнаті — господарем? Що на все життя запам'яталися йому слова професора Бихрова з книги Л. Леонова «Російський ліс»: «Тільки в нашій країні людині надано можливість бути не безсвідомим експлуатором природи і не безсилою билинкою в її потоці, а великою спрямовуючою силою світобудови!»

А може про те, що йому просто наречено любити ліс, а дружині його, жвавій, бідовай жінці з шахтарського краю, і гризучій донечці судилося довге й щасливе життя серед царства буйної зелені і солов'їних росяних світанків?

Р. МАРЧЕНКО.
Знаменський район.

Комсомолец Леонід Дмитришин живе в селі Данилівці Балці Ульяновського району. Тяжка недуга прикувала юнака до ліжка і в тісний вузлик чотирьох стін поєзжала його молоді несходжені дорogi.

У розквіті своєї весни бути інвалідом першої групи — можна легко впасти у відчай, у безнадію. Та Леонід не здався. Тут йому на допомогу прийшли друзі-ровесники старші товариші-односельчани і працівники райкому комсомолу. І Леонід Дмитришин знайшов себе. У прекрасному й складному світі поезії.

Царина його творчості — теплота материнських очей і неспокійні будні комсомолі, мудрі руки хлібороба і акварелі рідної природи. Вірші Леоніда щирі, без зайвих красивостей і манірності. Вони йдуть від його доброго серця і проростають першими врунами красного слова.

ЗЕРНА ВОГНЮ

На життя мого весняне поле
Вийшов я ростити врожай.
Друже мій незмінний, комсомоле,
Ми з тобою вічні ратаї.
Нам з тобою стільки ще орати!
Сіяти правду і самим рости.
Тільки юним істину шукати,
Щоби встигнути за життя знайти.
У спокої жити нам не можна,
Спокій же для юності — ганьба!
Полонити неспокій переможно,
Молодість серця нам боротьба.
Ленінської правди світлі зерна
В молодих звитах проросли.
Хай серця палають, мов знамена

Мужності і сили, і краси.
На майбутнє наше світлооче
Буде досить щедрих врожаїв.
Друже мій незмінний, комсомоле,
Ми з тобою вічні ратаї.

Земля у серпні — породілля:
І радісна, і стомлена вона.
Уся краса її, усі її зусилля
В краплині стиглого зерна.
Поляна на стерниці у полі,
Й весну згадай, шум яворів —
І зрозумієш материнські болі,
Красу й терпіння матері.

Чарівним повнободям кохання
Ти у серці моїм розцвіла,
Розбудила мої сподівання,

В світ надії мене повела.
Всі невдачі з тобою — зникають,
Я всі болі з тобою — знесу...
Може, люди тому і кохають,
Щоб побачити власну красу?

Я наплюю липневого духу —
То ж не липа, а ніжні меді!
В них думок молодих завірюха,
Молодої любові сліди.
Наче клен, спогад виріс крилато:
Листя весни жовтіє на нім.
А літа відлітають крилато,
Залишаючи юності гімн.

МАТЕРІ

Живу, радію доброю,
Що світиться в твоїх очах.
Стаю з недугою до бою,
Відчуваю міць твого плеча.
Кохання зрада не скосила,
Хоч я і падав з висоти,
Але твоєї віри сила
Мені наказувала: йди!
І я їду, жаги не втолюю
У повсякденній боротьбі.
На світ з'явився з твого болю,
Мої всі радощі в тобі.
Я це щомиті пам'ятаю.
Спішу до пісні. Це — мета.
Мене в дорозі зігрівас
Душі твоєї теплота.

Зелений скарб країни

КІНІШНІВ. Лісівники Молдавії розміщують щороку насадження на десятих тисячах гектарів земель, непридатних для сільськогосподарського використання. Купці по праву займають у них почесне місце — адже саме їх здатність приживати на крутих схилах дала змогу лісівникам у короткій строк прикрасити зруйновані ярами степи зеленими насадами.

ТАЛІН. «Естонією в мініатюрі» називають Лаксмакскій національний парк. І це не випадково: вздовж узбережжя Фінської затоки, на площі понад 64 тисячі гектарів, представлені всі види ландшафту республіки — ліси та болота, низинні луки і утиспані валунами плато, ріфи, затоки. Тут ведеться велика наукова робота по збереженню і примноженню лісових багатств.

(ТАРС).

16 ВЕРЕСНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — «Пам'ятки». 9.05 — Концерт з творів М. Гайки. 9.30 — «Зустріч». 10.00 — «Славу Радянському Союзу». 11.00 — Мультифільм «Айболит і Бармалей». «Крадене сонце». 11.40 — «Сьогодні» — День працівників лісу. 12.00 — «Музичний кіоск». 12.30 — «Сільська година». 13.30 — Кінопрограма до Дня проголошення незалежності Мексика. 14.10 — О. Корнійчук «Платон Кречет». Фільм-мистава. 16.25 — До Міжнародного року дитини. Док. фільм «Понор Крайні Рад». 16.45 — «Казка» — «Міжнародний день». 17.45 — Мультифільм «Лео-полд і золота рибка». 18.00 — «Міжнародні новороза». 18.45 — «Пісні». 19.15 — Художній фільм «Дев'ять днів одного року». 21.00 — «Час». 21.25 — «Для нас, трудівників села».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Повісті. 10.15 — Науково-популярний фільм «Гороскоп відкриття і прогнозу». 11.00 — Фільм-концерт. 11.30 — Тележурнал «Сьогодні». 12.15 — «Сьогодні» — День працівників лісу. Виступ міністра лісового господарства УРСР В. М. Дук'янова. Тележурнал «Трає море зелене». 13.00 — «Слава солдатам». 14.00 — «Самбо». Виступи Київського театру ляльок. 14.50 — Концерт ансамблю Львівської філармонії. 15.20 — «Село і люди». 16.05 — «Наші прем'єри». Док. телефільм «Я — доктор». 16.25 — «Доброго вам здоров'я». 17.00 — «Казуїсти» — «Лікарі». 18.00 — До 40-річчя волеодання західноукраїнських земель з Радянської України. 18.40 — «Актуальна ювілей». 19.30 — Концерт ансамблю Новосибірського театру оперети. 20.45 — «На добраніч, дити». 21.00 — «Час». 21.25 — Художній телефільм «Острів Серафимів».

ПОНЕДІЛОК

17 ВЕРЕСНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — «Пам'ятки». 9.05 — Телефільм для дітей. «Веселі історії». 10.20 — Очевидець неймовірного. 11.35 — Тележурнал «Сьогодні». 11.40 — Шкільний екран. Фільм. 10 клас. 12.10 — Телефільм «Острів Серафимів». По закінченні повніти. 14.30 — Повісті. 14.50 — «По Світові і Давньому Сходу». Док. фільм. 15.45 — «Об'єкти». 16.15 — «Навчальні». 16.45 — Концерт з творів Л. Бетховена і В. Моцарта. 17.20 — «Веселі старці». 18.05 — П'ятирічка. Річ четвертий. «Справа майстра». 18.45 — «Сьогодні у світі». 19.00 — «День за днем». (К.д.). 19.15 — Телефільм. (К.д.). 19.30 — Легендарна земля Поворосієвська. 19.50 — Телефільм «У нових історіях». (Продовження кіноповісті «Вогненні доріжки»). 21.00 — «Час». 21.25 — «Що? Де? Коли?». Тележурнал. У перерві — «Сьогодні у світі».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Повісті. 10.15 — «Доброго вам здоров'я». В перерві бере участь академік АМН СРСР А. П. Родоманов. 10.45 — «Пісня паляка». Тележурнал з Київського екрану. 15.55 — «Дні майбутнього». 16.15 — «Господарський механізм»: особливості і проблеми. Бригадний метод організації праці на Дніпропетровському заводі металургійного устаткування. 16.45 — Концерт інструментальної музики. 17.05 — «Тематичний гіпнограм». Виступа Харківського літального театру ім. Кривого. 18.00 — «Важка врожай». На кукурдзаних плантаціях Бондарського району Одеської області. 18.30 — Фільм-концерт «Світ, схований на пазу». 19.00 — «Актуальна тема». 19.30 — III Всесоюзний музичний фестиваль «Золота осінь». У перерві — «На добраніч, дити». 22.00 — Телефільм «Якщо я полюблю». По закінченні — повісті.

В. о. редактора
В. СТУПАК.

«КІНО-ДІТЯМ»

Закінчився перший тур вікторини «Кіно — дітям». Редакція отримала чимало листів з відповідями на запропоновані запитання. Більшість любителів кіно прислала правильні відповіді.

І все ж кировоградка Лілія Руденко змогла дати найбільш вичерпні й ґрунтовні. Вона й стала переможницею першого туру і нагороджується абонементом на дитячий фестиваль, що проходить у кінотеатрі «Мир» протягом вересня—жовтня. В активі переможниці — 6 очок.

Друге місце — за десятикласницею з Олександрії Оленою Міркотан. Вона правильно відповіла на три запитання і прислала одне своє, яке ми сьогодні публікуємо. Всього у Олени — чотири очка.

По два очка набрали Л. Красовська з Гайворонського району, О. Крищенко зі Знаменки, С. Тараканов з Голованівського району, В. Тернюк з Бобринецького району. У чотирьох учасників вікторини — по одному очку.

Отже, друкуємо правильні відповіді на запитання першого туру, ще були опубліковані в нашій газеті за 25 вересня.

1. Першим радянським дитячим звуковим фільмом була кінострічка М. Барського «Порпани черевички», знята 1933 року на кіностудії «Рот-фронт».

2. З 1936 року почала діяти дитяча кіностудія «Союздитфільм», яка нині називається Центральною кіностудією дитячих та юнацьких фільмів імені М. Горького.

3. Фільм, кадр з якого ми пропонували вашій

увазі, називається «Дивак із 5-го «Б» кінорежисера Іллі Фреза. Відомі й інші його роботи: «Я купив тата», «Першокласниця», «Я вас люблю»...

4. На одинадцятому Міжнародному фестивалі в Москві було представлено такі дитячі кінострічки: «Йшов собака по ро-»

лю», «Троє з Простоквашиного», «Кощея на ім'я Гава», «На задній парті», два випуски гумористичного журналу «Ералаш».

5. Багатьом нашим читачам сподобалися фільми, що вийшли останнім часом на екрани. Це — «Шкільний вальс», «Усе вирішує мить», «Уроки французької», «Де ти, Багіра?», «Хліб мого дитинства». Цікаві враження про них прислали Л. Савинський, Т. Поліщук, В. Тернюк, О. Придатко, С. Омельчук, Л. Руденко, О. Міркотан та інші.

А тепер — запитання другого туру, прислані

учасниками вікторини:

1. На знімку — герой популярного дитячого фільму. Назвіть цю кінострічку і прізвище актора, що зіграв головну роль.

2. Хто очолював журі конкурсу дитячих фільмів на XI Міжнародному кінофестивалі, що проходив у Москві?

3. Де відбувся шостий республіканський кінофестиваль дитячих та юнацьких фільмів, при-

святий 60-річчю Ленінського комсомолу?

4. Коли було створено дитячий гумористичний журнал «Ералаш»? Що ви знаєте про нього?

5. Мабуть, найпопулярніші серед дітей, та й серед дорослих мультфільми серії «Ну, стріжай!» А чи знаєте ви, хто автор серії, коли вийшов на екрани перший випуск її і на якій студії вона знімається?

Отже, за роботу, друзі! І не забудьте надіслати свої запитання для третього туру. Чекаємо ваших відповідей до 25 вересня.

В. ШАБАЛІН.

ОБ'ЄДНАВ «ГЛОБУС»

Здається, ще недавно в кімнаті військово-патріотичного виховання клубу «Глобус» однокласників М. Животовського вітали з успіхом: 10-й клас Голованівської середньої школи № 2 вийшов переможцем операції «Дорогого героїв», його відзначили в наказі командуючого Вєскоюною грою «Орля» двічі Героя Радянського Союзу генерал-лейтенанта авіації Г. Берегового.

І ось у цій кімнаті Микола Животовський як член ради клубу виступає виступає. До чому боляче розстатися з друзями, з якими спільно організовував не один похід бойової слави, не одну зустріч ровесників з ветеранами армії і флоту.

Микола останніх три роки обирали до ради клубу «Глобус». Клуб налічує 500 членів, його членами є всі учні та учні школи. «Глобус» пропонує героїчну історію Радянських Збройних Сил, веде листування із шкільними колективами, такими ж клубами, загонами червоних елдонітів усіх союзних республік, молодіжних країн соціалістичної співдружності. Підготувати працюють секції інтернаціональної дружби, юних джержинців та юних друзів Радянської Армії і Військово-Морського Флоту СРСР.

Клуб створено дев'ять років тому. Відтоді його почесними членами стали відомі політійні й військові діячі, космонавти. У кімнаті клубу зібрано багато цікавих матеріалів. Ціла серія їх, наприклад, присвячена 15 союзним республікам.

Альбом, у якому автографі делегатів XXV з'їзду КПРС, допомогла учням виготовити делегата цього форуму, ланкова колгоспу «Росія» Галина Дем'яніва Гончар. У матеріалах етюдів розкрито роль В. І. Леніна у створенні Радянської держави і її Збройних Сил, тут — ленінські документи, рішення партії з основних

питань внутрішньої і зовнішньої політики. Значна частина матеріалів присвячена бойовим подвигам радянських людей у роки Великої Вітчизняної війни. Оформлюючи етуди і вітражі, школярі осмислюють увагу звертають на матеріали про земляків, про місцеві події.

Після ознайомлення з книгою Л. І. Брежнєва «Мала земля» активісти «Глобуса» почали пошук малоземельців. Вони зустрілися з жителями села Покровського П. В. Бондаренко та С. М. Таракановим, жителями Голованівська С. Ф. Коваленком та І. Т. Роговим — учасниками боїв на Малий землі. Зібравши матеріали про малоземельців, юні елдоніти оформили етюд «Голованівці — учасники битви на Малий землі».

Книгу Анатолія Тутника «Непокітні» членам клубу подарувала учасниця операції у війні Людмила Пилипівна. При роботі над твором про бійців 96-ї стрілецької дивізії А. Тутник користувався зібраними учнями школи матеріалами, що знаходяться в кімнаті-музеї Героя Радянського Союзу Г. В. Микілая.

1973 року червоні елдоніти школи, котрі працюють у тісному контакті з членами клубу, встановили місце загибелі Героя Радянського Союзу Г. В. Микілая, зустрілися з сестрою, братом, дочкою героя.

Складаючи авіт про роботу клубу, колишній директор школи П. У. Ковалов (нині завідувач райшколи) писав: «Кажуть, що сила паха — в крилах, сила людини — в дружбі. У цьому переконувалася, переглядаючи книгу клубу».

Діяльність військово-патріотичного клубу «Глобус» позитивно впливає на весь навчально-виховний процес. Сьогодні рік школа працює без другорічників, правопорушників.

Ю. ДНІПРОВСКИЙ.

ФУТБОЛ

«Зірка» — «Шахтар» — 1:0

На стадіонах республіки відбулися матчі тринадцьтого туру всеукраїнської першості з футболу серед клубів другого ешелону. «Зірка» приймала горлівський «Шахтар».

Уже з перших хвилин кировоградці проводять серію небезпечних атак на ворота гостей, але удари їхні були неточними. І гості на сьомій хвилині могли

«розпечатати» ворота Валерія Музичука, якби він у цей момент не виявився на висоті. Хоча «Зірка» й була господарем становища, але рахунок вона відкрила тільки за чотирнадцять хвилин до кінця другого тайму. Автором єдиного гола став Андрій Карп'юк.

Здобути два очка дали змогу нашим землякам піднятися в турнірній таблиці на одну сходинку вище, тобто на десяту. Наступний тур — завтра. «Зірка» прийматиме «Новатор» із Жданова.

В. ШАБАЛІН.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.
На украинском языке.

Газета
выходит
у вторник,
четвер
и субботу.

316050, МСП
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України.
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.